

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№238

21^ο — Δέν έφθασι ή άφρα, ψιθύρισε ό βα σιλέας Αλέξανδρος.
— Η φρόνη άνάσσει βαθεία. Καί ένώ ή βασιλική συνοδεία προχωρούσε, αυτή ζητούσε μέ τη ματιά την ψηλή κορμοστασιά του Υπερίδη, πού χανόταν γρήγορα μέσα στο πλήθος.

Η ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ ΤΗΣ ΦΡΥΝΗΣ

— Άρρησέ με νά τό θαυμάσω άκόμα, παρακάλεσε ή Φρόνη.
Στεκόταν μπροστά σ' ένα μικρό χρυσό άγαλμα. Τό άγαλμα αυτό άναπαύονταν την ίδια καί ήταν έργο του Πραξιτέλη. Τό χρυσά ή λές καί άνάσσει δουλμένο από τό μαγικό χέρι του γλύπτη. Άνάσσειν τά ρουθούνια τά λεπτά καί τό στήθος βαρρής πώς κυμάτιζε κά τά από τίς πτυχές του χρυσού χιτώνα.
— Ο Πραξιτέλης είχε περάσει τό χέρι του γύρω στη μέση της εταίρας. Ένωθε ή ζεστασιά του κορμιού της καί ή καρδιά του έχειλίζε από λατρεία.

— Φρόνη, είπε μέ σιγανή φωνή. Πώς σου φαίνεται ότι θά στήσουν τον άνδριάντα σου στους Δελφούς, άνάμεσα στους άνδριάντες των βασιληάδων καί των αυτοκρατόρων.

Σήκωσε τους ώμους ή εταίρα.
— Άλλοτε, άποκρίθηκε, θά μου φαίνονται παρρηϊά. Καίρο όμως τώρα, πιστεύω καί τά πιά παράξενα πράγματα. Από τον καιρό πού σέ γνώρισα, Πραξιτέλη, καί πού μ' άγάπησε, καμμία τιμή δέ μου φαίνεται παράξενη. Μιά καί μ' έκανες άθάνατη, τό θεωρώ φυσικό νά μέ λατρεύουν σάν άθάνατη.

— Άκούμπησε ό καλλιτέχνης τά χείλη του στο ζωντανό χρυσάφι τών μαλλιών της.
— Φρόνη, είπε έπειτα μέ φωνή συγκινημένη. Θά ήθελα νά έξω άν άλήθεια μ' άγάπης. Γύρισε τά βιολετιά της μάτια, παραπονεμένα επάνω του.

— Άμφοβάλλεις;
— Δέν έξω. Πολλές φορές φοβάμαι μήπως σ' έμένα άγάπης μονάχα ή δόξα σου.
Πέρασε τό χέρι της στο μπράτσο του. Τά μάτια της πήραν μία τρυφερή έκφραση.
— Πώς τό λές αυτό, ψιθύρισε. Δέ μέ βλέπεις άφοσιωμένη; Έπειτα, τί είνε ή δόξα μου; Είνε ή ζωή μου. Καί άν άγάπώ σέ σένα τη δόξα μου, άγαπώ τό καλύτερο μέρος της ζωής μου.

— Φρόνη, άναστήναξε ό Πραξιτέλης. Θά ήθελα μία μέρα νά γίνω άσπας, ένας κοινός θνητός, γιά νά δοκιμάσω την άγάπη σου.
— Άγαπώ μέν μου, είπε ή Φρόνη γλυκά. Άφες αυτά τά άσκοπα λόγια καί πές μου. Πώς θά τό στήσουν στους Δελφούς τό άγαλμά μου; Θά είνε ή πραγματική άποθέωσις γιά σένα.

— Η πραγματική άποθέωσις γιά τη Φρόνη, σιγνιή τό άγαλμα, άκούσθηκε εκείνη τη στιγμή πού Πραξιτέλη.

Τό χέρι του ζωγράφου έδειχνε ένα γυναικείο άγαλμα. Άπελλή έδειχένο. Μέσα στο λευκό φως, έσχεδόν τέλειω-μαζή καί ντροπαλή, πού χαμογέλασε έρακά. Νόμιζε κανείς πώς ήταν κάτι τό ζωντανό. Τά μάτια, φαίνονταν άγνά καί χαρίεντα. Τά χείλη, νόμιζε πώς ήταν θερμά. Τό σώμα έλο, σά ή άφροδίτη. (α) την άνώμαλη ό Πραξιτέλης, καί ήταν άλήθεια ή άποθέωσις της άγά-πης καί της όμορφιάς. Ήταν όμως ίδια ή Φρόνη.

Αυτό τό έργο τό είχε έμπνευσή ό γλύπτης την ήμέρα πού είδε τη Φρόνη στό Έλευσινεία γυμν.

— Αύτη είνε ή άποθέωσις γιά σένα, Φρόνη, έξανάπε ό Άπελλής σοβαρά. Έξέρεις τί λένε έ-ξω; Θαύματα. Όποιοι είδαν αυτό τό άγαλμα,

διηγούνται μύθους. Θέλετε νά σάς πώ, τί λένε;

— Ω, ναι, παρακάλεσε ή γυναίκα.

— Λένε πώς ή Άφροδίτη είδε αυτό τό άγαλμα καί καί ρώτησε: «Μά πού τέ είδε γυνήν ό Πραξιτέλης»;

— Τό δικό σου τό έργο, τί γίνεσαι; ρώτησε ό Πραξιτέλης.

— Έτοίμο! άποκρίθηκε ό ζωγράφος.

— Έτοίμο; φώναξε ή Φρόνη, μέ συγκίνη σι. Ά, δέ βαστώ άπό άσυμπονησία. Δέν θά μάς τό δείξεις ούτε σήμερα;

— Έλάτε στο έργαστήριό μου, άποκρίθηκε ό γλύπτης.

Σέ λίγο, άκούμπισμένη στο μπράτσο του Πραξιτέλη, μέ μάτια ύγρα, έβλεπε ή Φρόνη τό δεύτερο άριστοέργημα πού είχε έμπνευσή τότε, κα θώς έβγαινε από τά κύματα της θάλασσας της Έλευσίνος.

— Η άναδυομένη Άφροδίτη. (αα)

Ήταν όλοζώνταν καί αυτή ή γυναίκα, στην εικόνα. Γυναικα καί θεά μαζί. Τά πόδια της ήταν άκόμα μέσα στο νερό. Τό μεστό της στήθος φούσκωνε γεμάτο νεύστα, καθώς σήκωνε τό χέρι της καί έστριβε τά χρυσά της μαλλιά.

— Ω, Άπελλή, είπε μέ συγκίνηση ή εταί-ρα. Δέν έξω π' όνομα έχει ή τέχνη σου νά μεταβάλλη σέ ζωντανή την άψυχη ύλη.

— Φρόνη, άποκρίθηκε ό ζωγράφος σοβαρά. Αυτά δέ θά έργα, τό δικό μου καί του Πραξιτέλη, δέ είνε τά μόνα πού δημιούργηθη-καν από την ήμέρα εκείνη. Αίδωνες ό άνθρωποι καί όταν άκόμα δέ θά ύπάρχη από σένα πα-ρά ή τέφρα σου, δά φαντάζονται πώς σέ βλέπουν ζωντανή, νέα, έκπαγλη από όμορφιά νά βγαίνουν από τό κύμα.

— Έφύγαν από τό έργαστήριό του Άπελλή χειροιασμένοι, ό Πραξιτέλης καί ή Φρόνη. Τράβηξαν πρós την έξοχ. Έκεί ό γλύπτης κάθισε κάτω από μία έλη, καί τράβηξε κοντά του καί την άγαπημένη του. Ό χειμωνιάτικος ήλιος θέρμαινε τη φύσι.

— Είσαι εύτυχισμένη; ρώτησε ό Πραξιτέλης ψιθύριστα.

— Ναι, άποκρίθηκε ή γυναίκα καί άκούμπησε τό κεφάλι της στον όμο του. Άθελα όμως ένας άναστεναγμός, έξέφυγε από τά χείλη της.

— Άναστεναίεις; ρώτησε ό άντρας μαλακά.

— Όχι, όχι, άποκρίθηκε γρήγορα ή γυναί-κα.

Θά μπορούσε νά φαντασθή ό Πραξιτέλης πώς άναστήναξε από εύτυχία. Ό τρόπος της όμως πού διαμαρτυρήθηκε βιαστικά, τον έκανε νά ά-ναστενάξη κι' αυτός.

— Φρόνη, είπε σοβαρά. Μοφ φαίνεται πώς δέν είσαι εύτυχισμένη άπλυντα. Ένώ θά είχες όλα τά στοιχεία νά είσαι εύτυχισμένη.

— Τί ίδεα σου περνάει, άγαπημένο μου; διαμαρτυρήθηκε αύτη.

— Ό τόνος της όμως ήταν πιά μαλακός από ό,τι θάπρεπε ίσως.

— Πέρασε τά χέρια του γύρω στό γόνατό της, καθώς καθόταν κοντά της καί την κύτταξε στά μάτια, μέ λατρεία.

— Άν μ' άγαπούσες όσο σ' άγαπά έγώ, θά ήσουν τό πιά εύτυχισμένο πλάσμα του κόσμου.

(αα) «Άναδυομένη Άφροδίτη», τό άριστοέρ-γημα του Άπελλή.

Τό διηγηματικό έργο του ενότ' λεπτού.

Υπόδειγμα φίλου

Ό Γιάννης καί ό Άντώνης, δυό άχώριστοι φίλοι, έκαναν ένα ήλιόλουστο άπόγευμα ένα περίπατο κοντά στην παραλία. Έξαφνα ό Γιάννης βλέπει μία έπιγραφή καί την δείχνει στο φίλο του. Η έπιγραφή λέει τά εξής: «Όποιος σάση ένα πνιγμένο, θά λάβη ως χίμαιρη 10.000 δραχμές.»

Σέ λίγο οι δυό φίλοι συμφωνούν νά πείση ό Άντώνης στη θάλασσα καί νά κινή δη-θεν ό Γιάννης πώς τον σώζει, γιά νά εισπρά-ξουν τίς 10.000 καί νά τις μοιρασθούν μέ ταξό τους.

Πράγματι, ό Άντώνης πού δέν ήξερε κα-βάλου καλώς, πέφτει στη θάλασσα, αλλά νηs δέν δείχνει την παραμικρή διάθεσι νά προσάψει, ό Άντώνης καταρθώνει νά βυθί-σθην κάτω καί θυμωμένος ρωτά τό φίλο του: — Γιατί δέν ήρθες νά μέ σώσεις;

— Έπειδή είδα ότι καί τό άλλο μέρος της έπιγραφής, γράφει ότι καί όποιος άνασ-τεί 10.000 άπό τή θάλασσα, παίρνει έ-τις 10.000 άπό τή θάλασσα, καί σκέφθηκα πώς νά τις μοιράσω μαζί σου.

Κόκκαλο ό Άντώνης!

ΡΟΛΑΝ

Άλλά, ή ψυχή σου δέν είνε όλοτέτα δική μου, Φρόνη.

— Καί τίνος είνε ή ψυχή μου; τον ρώτησε μέ άπαλό χαμόγελο.

— Δέν έξω... Ίσως, ίσως ν' άγαπάς πιά πολύ άλλον... Ίσως τον Υπερίδη.

Δέν τό άποκρίθηκε άμέσως. Έπειτα σιγά, μέ φωνή θλιμμένη:

— Η άγάπη πρέπει νά είνε άμοιβαία. Ό Υπερίδης όμως, όχι μονάχα δέ μ' άγαπάει πιά; αλλά άποφύγει καί νά μου μιλήσει. Είδες όταν τύχη νά συναντηθούμε σέ κανένα συμπό-σιο, ότι φεύγει πάντα από κοντά μου καί κα-τορθώνει μία άσδυά δόλοκληρη νά μιν άνταλ-λάσσουμε ούτε μία λέξη;

Την κύτταξε ό Πραξιτέλης στά μάτια.

— Ναι, είπε άργά. Άλλά, πάντα βλέπω καί ποια θλίψη στη ματιά σου όταν γυρίζουμε από τέτοια συμπόσια.

— Η Φρόνη κοκκίνισε.

— Η ίδεα σου, είπε. Τόν έξωγραφά πιά από τη ζωή μου τον Υπερίδη. Μιά καί άφοσιώθηκα σέ σένα, ένωσασ πώς κοντά σου είνε ή θέ-σις μου.

Της χάιδεψε άπαλά τό όλόλευκο χέρι καί δέν έξασκοιούθηκε τη συζήτησι.

Πέρα, ό Υμηττός σκεπαζόταν μέ τους μενε-ξέδες της δύσης. Πιά μακριά, μία λουρίδα άπαλή, γαλανή, ή θάλασσα. Καί άνάμεσα ά-πό ούρανό καί γή, μία χρυσή γραμμή χωρίς-τόν όριζοντα. Όλα φαίνονταν άλλα, τώρα, πού έδρε ό ήλιος. Καί τό πρόσωπό της Φρόνης φαινόταν εξάλλωμένο. Έτσι την έβλεπαν οι άνθρωποι καί πίστευαν πώς είνε θεά.

Τό βράδυ εκείνο ή Φρόνη, έλεγε στην πιστή γρηά Χαριτά:

— Βάγια, έχω ένα βάρος στην ψυχή. Δέν έξω, άντι νά μέ κάνω εύτυχισμένη ή δόξα, μου θλίβει την ψυχή.

Την κύτταξε ή γερόντισσα στά μάτια.

— Νά σοφ πώ έγώ, τί συμβαίνει μέ σένα, της είπε. Τόσον καιρό σέ μέθυσε ή δόξα. Ό πόθος ν' άποθεωθής σ' έκανε νά πιστέψης πώς άγαπούσες τον Πραξιτέλη. Η καρδιά σου ό-μως ήταν δομένη πάντα στον Υπερίδη.

— Έμεναι ή Φρόνη σκεπτική.

— Μοφ φαίνεται πώς έχεις δικιο, είπε στο τέλος, σάν νά μιλούσε μονάχη της. Όταν σ' ύ-λογίζωμαι τον Υπερίδη, τά μάτια μου δακρύ-ζουν.

— Τί σ' έμποδίζει λοιπόν, φώναξε ή Χαριτά, νά συνδεθής πάλι μαζί του;

— Έτσι εύκολα τό θέλεις; έκανε ή εταί-ρα. Ό Υπερίδης δέ θάει πιά την άγάπη μου.

— Νά, γελάσω, Φρόνη. Ποιος θνητός δέ θέλει την άγάπη της Άφροδίτης;

— Άκούσε πού σοφ λέω, καλή μου Χαρι-τά. Ό Υπερίδης δέ μ' άγαπάει πιά. Τό κα-ταλαβαίνω. Είνε ό μόνος άντρας στην Άθήνα πού δέ θέλει πιά την άγάπη μου.

— Δέν τό πιστεύω, κορούλα μου, έκανε ή γερόντισσα. Τό πείσμα τόν κάνει νά κρατή σ' ύ-ψη τίς στάσι. Στοιχηματίζω όμως πώς άν λιγάκι τούδενης έσύ την καρδιά σου...

— Έγώ! την έκοψε γρήγορα ή Φρόνη. Πώς είνε δυνατό; Πώς μπορώ; Έξ άλλου, στά συμ-πόσια πού συναντιόμαστε, προσπαθώ νά τό μιλήσω, καί φεύγει, όπως σοφ είπα.

— Άν φεύγη, σημαίνει πώς σέ φοβάται. Μά-τους θεούς, θά γελούσαν καί οι πέτρες άν ά-κουγαν τη Φρόνη νά λή πώς πονή γιά την ά-γάπη κάποιου άνδρος.

— Παράξενο, έ; έκανε θλιμμένη ή εταίρα. Βέβαια, έμεις οι γυναίκες πού άκολουθούμε αυτό τό δρόμο, ίσως νά μιν έχουμε τό δικαί-ωμα νά λέμε πώς άγαπάμε.

— Γιατί; έκανε ζωηρά ή Χαριτά. Η Κορίν-να δέν άγαπάει άληθινά; Δέν είνε πρότυπο πι-στής φίλης;

— Η Κορίννα είνε άλλο. Έμένα όμως κανέ-νας δέ θά μέ πίστευε άν έλεγα πώς άγαπώ.

— Άκούσε, Φρόνη. Μονάχη σου διάλεξες τό δρόμο της δόξας. Τόν Πραξιτέλη, μόνη σου τον προτίμησες από τον Υπερίδη. Τώρα, δέν τον άγαπάς πιά;

— Όχι, δέν είνε άλήθεια πώς δέν τον ά-γαπώ, άποκρίθηκε άμέσως ή Φρόνη. Δέν μπορώ νά ζήσω ούτε στιγμή χωρίς τον Πραξιτέλη. Τά μάτια του, βαθεία μάτια νομίζω πώς μου σπληνι-ζουν ζωή. Έχει μία δύναμη πού μου σπληνι-ζει καί μένα τη σκέψι, την ύπαρξί μου όλη. Είνε ένας θεός θνητός.

— Τότε λοιπόν, τί άλλο θέλεις, άφού τον άγαπάς;

— Η Φρόνη άναστήναξε.

— Δέν μπορώ νά σοφ πώ άκριβώς τί θέλω.

Τί θά ποθούσα...

— Θά ήθελα νά πιστεύη στην άγάπη μου ό Υπερίδης.

— Η Χαριτά γέλασε.

— Λιγάκι δύσκολο αυτό, μικρή μου. Ό Υ-περίδης δέ μπορεί νά πιστέψη πώς μέσα στην άποθέωσι σου, τον συλλογίσασαι. Γι' αυτό, βγά-λε τον από τη σκέψι σου. Αύτη είνε ή καλύτερη συμβουλή πού μπορώ νά σοφ δώσω.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Μικρό τό σπιτάκι άσπμαντο, χαμένο μέσα σ' ένα γωνιά τό Μεταξουργείο, πού τό τε... έδώ καί τριάντα χρό-νια — δέν άριθμούσε παρά έλά-χυστους κατοίκους, τό περισσότε-ρο έργατικούς καί φοικαράδες... Μοναδικές του πολυτέλειες, ένα ά γιόκλημα, πού κάθε άνοιξη μοσκο-δόλαγε, καί μία γλάστρα άρμπα-ρόριζα στο χαγιάτι. Ύέμαστα καί καί άλλο. Η Ματίνα ή όμορφη Ματούλα, μέ τά τριαντάφυλλα στό μπαλκόνι καί τά κοράλλια, στό χείλι, πού έστρεβότανε όταν πα-διά της φταχγοιούσανε όταν έσ-πρόβαλλε στο παράθυρό της γιά νά πωλή τη γλάστρα της. Μά της Ματούλας τά μάτια κανένα δέν κυττούσαν. Σκιασμένα άπ' τις μακριές μεταξένιες της έλαφορί-δες, δέ σταπαλούσανε τό βλέμμα τους σ' όποιον τύγανε. Τη φλόγα τους την έλχαν όλοκληρη φυλαγ-μένη γιά τον Κώστα, τό όμορφο μελαγχρόνιο παλικάρι πού της είχε κλέψει την καρδιά. Μά κι' ό Κώστας ένοιωσε τη δική του καρ-διά νά λυγίη από έρωτα γιά την όμορφη γειτονοπούλα του. Κάθε πρωί πούφανε γιά τη δουλειά του καί κάθε βράδυ πού γύριζε, στο χαγιάτι της καρφωνιούσαν άπληστα οι ματιές του. Κι' αύτη πιά τον περιέμενε, πότε γιά νά τού πετάξη ένα κλωνί άρμπαρόριζα, πότε άν ήταν άνοιξη μία άνθισμέ-νη τούφρα άγιόκλημα, καί μ' έ-να γλυκό χαμόγελο της.

— Όλη ή γειτονιά ήξερε τό ελ-δόλλο καί περιέμενε νά εύδυνήθ-η κόπτε από την έκκλησία. Γιατί ό Κώστας ήτανε τιμιο παιδί, έρ-γατικό, κι' ή Ματούλα νοίκι-κυ-ροκόριτο σπάνιο.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Ηταν, μία μέρα, άπότομα, όπως όλες οι έθονιές, έξ-πάσε ό πόλεμος πού 1912.

— Άπ' τις πρώτες έκδηλώσε-ς, Μ' έθυσιασμού ό έρωτευμένος, ντύθηκε τό χακί καί μία χαρραήνι μουντή καί θροχερή, ή καλή του τόν έστρεβόδωσε μέ δάκρυα στό μάτι ως τό σταθμό του έπιδρο-δρόμου, πού θά της τον έπαιρνε γιά τό μέταμο κι' ίσως — ίσως

— Όλα τά πολύτιμα πετράδια, έκτός από τά διαμάντια, χάνουν μέ τον καιρό την λάμψι τους.

— Τό μεγαλύτερο έρπετό τό κο-κόνιο είνε ό άνθρωπος πού κού-κιδείσας τον Νότιο Άσία καί

— Άκούσε, Φρόνη. Μονάχη σου διάλεξες τό δρόμο της δόξας. Τόν Πραξιτέλη, μόνη σου τον προτίμησες από τον Υπερίδη. Τώρα, δέν τον άγαπάς πιά;

— Όχι, δέν είνε άλήθεια πώς δέν τον ά-γαπώ, άποκρίθηκε άμέσως ή Φρόνη. Δέν μπορώ νά ζήσω ούτε στιγμή χωρίς τον Πραξιτέλη. Τά μάτια του, βαθεία μάτια νομίζω πώς μου σπληνι-ζουν ζωή. Έχει μία δύναμη πού μου σπληνι-ζει καί μένα τη σκέψι, την ύπαρξί μου όλη. Είνε ένας θεός θνητός.

— Τότε λοιπόν, τί άλλο θέλεις, άφού τον άγαπάς;

— Η Φρόνη άναστήναξε.

— Δέν μπορώ νά σοφ πώ άκριβώς τί θέλω.

Τί θά ποθούσα...

— Θά ήθελα νά πιστεύη στην άγάπη μου ό Υπερίδης.

— Η Χαριτά γέλασε.

— Λιγάκι δύσκολο αυτό, μικρή μου. Ό Υ-περίδης δέ μπορεί νά πιστέψη πώς μέσα στην άποθέωσι σου, τον συλλογίσασαι. Γι' αυτό, βγά-λε τον από τη σκέψι σου. Αύτη είνε ή καλύτερη συμβουλή πού μπορώ νά σοφ δώσω.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Μιά φωνή άγάπης άπ' τον άλλο κόσμο

γιά τό θάνατο...
— Νά γυρίσης γρήγορα... ήταν ή τελευταία της λέξις.

— Θά σ' άγαπώ πάντα! της ά-ποκρίθηκε εκείνος, ενώ τό τραίνο έκκινούσε.

Κι' αύτη τον περιέμενε. Στά πο-λεμικά νέα τών έρμηνειών δέν έβλεπε παρά λεπτομέρειες γιά τη ζωή του άγαπημένου της. «Όπου νάναι καί θά τελειώσω ό πόλεμος, έλανε, γιά νά τον σφίξω στην άγ-καλιά μου, καί νά τον κάνω νά έξέλκη τις πίκρες του χωρισμού.»

Κι' ό πόλεμος πραγματικά τε-λείωσε μία μέρα. Ό Κώστας ό-μως δέ γύρισε! Σάν τρελή ή Ματούλα άρχισε νά τρέχη στό ύ-πουργείο, νά ρωτά γινωστούς κι' άγνωστούς, όλες όμως οι πληρο-φορίες ήτανε μασσημένες κι' ά-προσδιόριστες. Πολλοί είχανε δει τον Κώστα σέ μία μάχη νά συ-μάχη στή φωτιά δίπλα στή στή-ση καί νά πέφτ.

Η ΜΑΤΟΥΛΑ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ

Η Ματούλα έλάμψε, έκλαψε πολύ, άβυσσάστα. Τό θεά-μένο όνειρό της, τό λεβέν-τι της πού της τον είχε άσ-πάξει κακή μοίρα... Φόρεσε μαύ-ρα κι' άρκίστηκε νά μη παντρε-υθί ποτέ... Υστερ' από ένα χρόνο όμως, παρουσιάστηκε ένας καλός κι' εύγενικός άνδρας, περισσό-τερο σάν πατέρας της καί λιγώτε-ρο σάν έραστή της καί ζήτησε, διακριτικά, νά την καίη γυναικα του. Η Ματούλα ούτε θέλησε ν' άκούση συζήτησι γιά γάμο... Υ-στερα όμως, μέ τά παρακάλλη-τά νά γινώ γονιόν της, άρχισε σι-γά-σιγά νά ύποχωρη.

— Πάρτον, Ματούλα μου, γιά

νόνης κάποιου στήριγμα στη ζωή... Νά μπορέσουμε νά πεθάνουμε κι' έμεις ήσυχoi, πώς δέ μένει στον κόσμο μοναχή σου κι' άπροστάτευ-τη... της έλεγε ή μητέρα της.

Και ή Ματούλα, γιά νά μη τούς χαλάσει τό χατήρι, είπε τό «ναι» καί τον πήρε. Κι' οι γέροι πεθάνανε εύθυγισμένοι.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΑΠ' ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ ΚΟΣΜΟ...

Πέρασαν χρόνια... Άπό και-ρό, τώρα, ό άντρας της Μα-τούλας είχε πεθάνει κι' αύ-τός άφόνιστος της μία πε-ριούσια άρκετά σεβάστη, πού της έπέτρεπε νά ζή άνετα καί τιμη-μένα. Τώρα, ή παλιά άρσενιό-νοστικιά του Κώστα, γοηούσα μέ άσημένια μαλλιά καί πρεσβύ-πικα γαλιά, πού σβήνανε τις λάμ-ψεις τών όμορφων ματιών της, έ-ζούσε μόνη της, μέ τη συντροφιά μι-ά-γρης ύποκρίτης.

Μία μέρα, έξω άπ' τό σπίτι της στάθηκε ένας όμορφος, κα-λοντυμένος νέος, ψηλός, μελαγχ-ρόν. Κύτταξε τ' όνομά της στην πόρτα κι' ύστερα χτύπησε τό κου-δούνι μέ φανερά συγκίνησι.

Όταν ή Ματούλα βρέθηκε μπρο-στά του, ή καρδιά της πήγε νά σπάση!

— Κώστα! ψέλλισε μέ τά πανι-σμένα χείλη της, έκπληκτη.

Γιατί, πραγματικά, ό νέος πο-ύχε μπροστά της ήταν ίδιος κι' ά-παράλλακτος ό καλός της άρρα θωνιστικός!

— Δέν είμαι ό Κώστας... της ψι-θύρισε ό νέος. Είμαι ό γιός του.

— Ό γιός του! Τι όνειρο... Μέσ' από τά θαμπά μάτια της γρηού-λας πέρασαν σάν άστράτες, τά περασμένα χρόνια. Η άγάπη της,

δός πόλεμος, ό θάνατος του καλού της, ό γάμος ό δικός της... Καί τώρα, είχε τό γιό τό μπροστά της... Πώς ήταν δυνατό... Διαβάστε... της έλεε, εύγενι-κά ό νέος δίδοντας της ένα σφρα-γισμένο γράμμα.

Μέ χέρια πού τρέμανε ή γρη-ούλα άνοίξε τό φάκελλο, κι' άρ-χισε νά διαβάξη:

«Άγαπημένη μου,
Άσε με νά σέ πώ άλλη μία φορά άγαπημένη μου. Τώρα πού τελείωσαν όλα... Η κακή μου τύ-χη τόφερε νά μη γυρίσω τότε άπ' τον πόλεμο, πού οι εύτυχισμένοι ή σκοτωνόντουσαν, ή γυρίζανε... Πιάστηκε αλγυμάλωτος κι' όταν ύστερα από χρόνια, κατάφερα νά πατήσω τό χώμα της πατρίδας, έ-σο ήσουν παντρεμένη από καιρό. Δέ σέ καταριέμαι γι' αυτό πο-ύ-κοιες. Η γυναικά είν' άδύνατο πλάσμα καί πρέπει κάπου ν' ά-κουμπιόνη γιά νά στηριχτεί... Δέ σου κρατώ κακία... Χωρίς νά φα-νερλώ κι' ένώ τότε, ύπρσστά στό μάτια σου έφύγα γιά την ξενι-τιά... Γύρισα νά έξασώ δουλεύ-οντας, έκασα περιούσια καί στο τέ-λος, βαρυστημένος άπ' τη μονα-ξιά μου, παντρεύτηκα κι' ένώ... Η γυναικά μου όμως δέν έξπρε-πολύ. Έφυγε γιά τον άλλο κό-σμο άφόνιστος μου γιά συντροφιά τό γιό μου — αυτόν πού θά σοφ φέρη σήμερα τό τελευταίο μου φι-λί καί θά γίνη δικός σου γιός, άν τον θές κι' άν άγαπάς την παλιά μου εικόνα — γιατί είνε ίδιος μέ τον παλιό σου άγαπημένο.

Τώρα έγώ πεθαίνω. Ματούλα. Η τύχη δέν τό θέλησε νά πεθάνω στή πατρίδα, την ώρα της μάχης, άλ-λά στην ξενιτιά, γέρος καί πι-κραμένος... Ζήσε σ' όσα χρόνια ζήσης άκόμα, μέ τον Κώστα — γι-ατί Κώστα λένε καί τό γιό μου.

»Αντίο γι' πάντα άξέχαστη άγαπημένη...»

...Σά χαμνίη ή γρηούλα κύ-ταζε μία τό γράμμα, μία τό ώ-ραστο παιδί πού την κυττούσε μέ δάκρυα στό μάτι... Καί σέ μία στιγμή όλα σκοτεινίσαν, μπροστά της νά γονάτα της λυγίσαν κι' έπρεσε νεκρή στήν άγκαλιά του γιού τό άποπνέοντο, πού δέν ήταν γραφτό νάναι καί δικός της γιός...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Σας άγαπά ή «ώραία» σας;

Θέλετε έρωτύλε κύριε νά έ-ξασκιδώσετε άν σας άγαπά πραγματικά ή έλκεκτη της καρδιάς σας;

Διαβάστε τον κατωτέρω δη-μοσιευμένο πίνακα. Άν όλες του οι λεπτομέρειες ή οι περισσότε-ρες συμφωνούν μέ τον τρόπο πού σας φέρεται ή «άγαπημένη σας» τότε θά πη ότι την έχετε κατα-κτήσει ψυχή τε καί σώματι.

1) Δέν σας δνομάζει «πουλάκι μου» ή «χρυσό μου» αλλά άπλά-νεις αλγυμνιόκα μούβες πού έρ-θηναν σέ άνασκαφές, όμως τεχνη-στά μάτια κατασκευασμένα από χρυσάφι, από άσμη ή από έλε-φαντόδοντο.

...Όλα τά πολύτιμα πετράδια, έκτός από τά διαμάντια, χάνουν μέ τον καιρό την λάμψι τους.

...Τό μεγαλύτερο έρπετό τό κο-κόνιο είνε ό άνθρωπος πού κού-κιδείσας τον Νότιο Άσία καί

1) Δέν σας δνομάζει «πουλάκι μου» ή «χρυσό μου» αλλά άπλά-νεις αλγυμνιόκα μούβες πού έρ-θηναν σέ άνασκαφές, όμως τεχνη-στά μάτια κατασκευασμένα από χρυσάφι, από άσμη ή από έλε-φαντόδοντο.

2) Κτενίζεται μέ τον τρόπο πού προτιμάτε καί γινύεται μέ τά χρώματα πού σας άρέσουν περισ-σότερο;

3) Προσπαθεί διαρκώς νά βγά-

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ — μιάς συζύγου —

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΠΟΝΟΥ

Η κ. Ντιέτρ αναστενάζει και χύνει θερμά δάκρυα. Η απελπισία της είχε απερήγερτα. Και έχει τόσο δίκιο. Ο άγαπών της συζυγός της θέλει να την χωρίσει ύστερα από 20 χρόνια ζωής. Και γιατί; Χωρίς λόγο. Δεν έχει καμία τιποτέ που να δικαιολογήσει μια τέτοια απόφαση του κ. Ντιέτρ. Αντίθετος, αυτός της έκανε κάθε τόσο κι' από μια απιστία. Και πάντα, πάντα τον συγχωρούσε. Σκεφτόταν ότι ένας περσιζήτης ζωγράφος σαν τον άντρα της έχει πάντα τις ερωτικές μικροστορίες του.

Αυτή τη φορά όμως το πράγμα ήταν σοβαρό. Ο Ντιέτρ ήταν έρωτευμένος με την κόρη ενός φίλου του, μια φιλόδοξη, που δεν τον άναστούσε ελκυστικά, μα από ύποπλο μόνο, προσπαθούσε να πάρει την θέση της κ. Ντιέτρ. Και γιατί όχι; Η νέα αυτή ήταν ωραία, είχε κάτι το άγνο και το άφελες που γοήτευε τόσο τους άνδρες, ιδίως όταν άρχιζαν να γερνούν. Ένω η δυστυχισμένη κ. Ντιέτρ πλησιάζει τα σαράντα. Θα τον έκανε λοιπόν τον άγαπών της συζυγό.

Ο κ. Ντιέτρ είχε άρχεισει κι-όλας να απομακρυνθεί από κοντά της. Προσπαθούσε τελευταία πώς είχε ερχαστεί κι' είχε πάει στο Μπριντβό. Κι' από εκεί προσπαθούσε με τα γραμμάτια του να την προετοιμάσει για την ύστατη θυσία.

Η κ. Ντιέτρ έμεινε στα γράφομα του συζύγου της την επόμενη της άνηλξης του που γινόταν όλο και πιο επικίνδυνη. Πάνακε όμως; Να επιζητούσε να τον συγχωρήσει; Μα όποιος αγαπά δεν συγχωρείται από τίποτα.

Να του άρνιόταν το διαζύγιο; Κι' έπειτα; Η συμβίωση με τον άνδρα της θα κατανοούσε μαρτυρική. Πι να την κάνει τέτοια ζωή;

Επειτα από πολλές σκέψεις, η κ. Ντιέτρ πήρε την απόφαση ν' α-νοίξει σε κάποιον την καρδιά της. Αγαπούσε πολύ μια γρήνη θεία της άναστούσε γυναίκα που και σ' άλλες δύσκολες περιστάσεις της ζωής της είχε φανεί χρήσιμη. Σ' αυτή λοιπόν καταφεύγει και στην περίπτωση αυτή και της τα είπε όλα κλαίγοντας απελπισμένα. Μα—τι θαύμα!

Όταν έφθγγε για να γυρίσει σπίτι της, μια λάμπη έλπίδας φώτιζε τα όργανά της. Λίγες μέρες αργότερα ένας φίλος του συζύγου της έπεσε στην κ. Ντιέτρ για να της άναγγελλή την αλλαγή απόφασης του. Ένοιωσε ότι χαρτί-σουν το ταχύτερον. Σε περίπτωση αν άρνησας της, ήταν έτοιμος να φτάσει στα άκρα.

Η κ. Ντιέτρ τον άκουσε ήρεμα και του άπάντησε: —Να πήτε στο συζυγό μου, δ-τι θέματα το διαζύγιο υπό έναν όμοιο όρο: να μου επιστρέψει ό-τι του έδωσα...

Ευτυχώς γιατί είχε πάρει τόσο εύκολο τέλος το θάλερό του διά-σε να του άνακουώσει την άπαι-τησι της γυναίκας του.

Ο Ντιέτρ έμεινε ευχαριστημέ-πος έπρόκειτο, άρα, περί της γυναίκας του της έπιστροφής στη ζωή του. Όλα θα διορθωνόνταν ά-μύτην, περί της έπιστροφής στη γυναίκα του της έπιστροφής στη ζωή του. Όλα θα διορθωνόνταν ά-μύτην, περί της έπιστροφής στη γυναίκα του της έπιστροφής στη ζωή του. Όλα θα διορθωνόνταν ά-μύτην, περί της έπιστροφής στη γυναίκα του της έπιστροφής στη ζωή του.

Ο Ντιέτρ έμεινε ευχαριστημέ-πος έπρόκειτο, άρα, περί της γυναίκας του της έπιστροφής στη ζωή του. Όλα θα διορθωνόνταν ά-μύτην, περί της έπιστροφής στη γυναίκα του της έπιστροφής στη ζωή του. Όλα θα διορθωνόνταν ά-μύτην, περί της έπιστροφής στη γυναίκα του της έπιστροφής στη ζωή του. Όλα θα διορθωνόνταν ά-μύτην, περί της έπιστροφής στη γυναίκα του της έπιστροφής στη ζωή του.

Όταν έφθγγε σπίτι και της εί-

ΑΙΣΑΚΟΣ — και Έσπερίς —

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΘΥΡΑΟΣ

Άπολυτη γαλήνη άπλώνεται ό-λόγηση στη φύση και άπόλυτη σι-ωπή βασιλεύει στο Κάστρο της Τροίας. Ούτε ένας ψιθύρος φύ-λων, ούτε ένα μουρμουρισμα ρυ-ακίου, ούτε καν σκιά φαντάσματος ταραξεί την όνειροπόλησι του νέου Αίσακου.

Μεσανυχτα! Όλοι κοιμούνται και μονάχα το βασιλόπουλο της Τροίας δεν μπορεί να κλείσει μά-τι και πλανιέται σαν κολασμένη ψυχή μέσα στο θαλασικό παλάτι. Το χαμόγελο έχει εξαφανισθεί από τα τριανταφυλλένια χείλη του και η χαρά έχει λείψει απ' την καρδιά του. Ο έρωτας μονάχα αυτός, είναι η ζωή του, η χαρά του, το όνειρό του.

Ο Αίσακος άγαπά και το εί-δωλό του, η βασιλίσσα των όνει-ρων του, είναι η σκληρή και ά-σπλαχνική κόρη του, Κεθρήνος, η πανέμορφη Έσπερίς, η άνερστη παρθένια της Τροίας.

Ο πόσες νυχτές ο Αίσακος θυ-θισμένος στους ρεμβασμούς του, δεν έχυσε θερμά δάκρυα για την Έσπερίδα, πόσες φορές δεν α-σθάνθηκε δυνατό χτυποκάρδι στην άναμνησι της ακατάδεχτης κό-ρης!... Ήταν τόσο ωραία η Έ-σπερίς! Ήταν ωραία σαν το πρώτο χαμόγελο του μικρού παι-διού, σαν την πρώτη αύγη της άνοιξης, σαν το πρώτο τριαντα-φυλλό της γής! Κελαϊδούσας σαν άσπιδι και πλανιόταν στα βάσι-κα και στις έσοχες σαν άπιαστο ζαρ-κάδι, σαν περιήφανο έλάφι.

Είχε όμως κι' ένα μεγάλο έ-λάττωμα η Έσπερίς. Δεν ήξερε τί σημαίνει έρωτας και η καρδιά της δεν είχε άναστήσει καμιά φορά. Κι' έτσι, ενώ ο Αίσακος πέθαινε ψιθυρίζοντας τ' όνομά της η καρδιά της Έσπερίδος μη γνω-ρίζοντας τί σημαίνει έρωτας, δεν έπρόκειτο ποτέ να χτυπήσει γλυκά για τον Αίσακο.

Ο καιρός περνάει γρήγορα... Χιόνι πέφτει στα βουνά και τα σκεπάζει με το άσπρο του σεντό-νι. Παγώνει τα φυτά κι' άφήνει δίχως λουλούδια τους κλάνους. Ο καιρός φεύγει σαν νάναι φτερω-τός και παίρνει μαζί του απ' τα νείατα μια άκόμα χαμένη άνοιξη.

Ο Μάριος άφηγείται στους φι-λους του διάφορα κυνηγετικά του κατορθώματα. Πήγα, που λέτε, στο κυνή-γι των λιονταριών με κάποιον φί-λο μου. Σαφνικά, μου ρίχτηκε έ-να λεοντάρι. Το άρπάξαμε με το έ-να μου χέρι από το κεφάλι, όπό-τε έβλεπα να όρμα προς το μέρος μου ένα δεύτερο λεοντάρι.

Το άρπάξαμε και αυτό με το άλλο μου χέρι. Την ίδια σκε-δόν στιγμή, κάνει την εμφάνισή του και τρίτο λεοντάρι και όρ-μα και αυτό προς το μέρος μου. Το άρπάξαμε και αυτό από το κε-φάλι...

Συγγνώμη, τον διακόπτει κάποιος από τους άκροατές, νο-μίζω όμως ότι έχετε μόνο δυό χέ-ρια!

—Σε τέτοιες στιγμές κινδύ-νου, φίλε μου, νομίζω ότι σου μένει καιρός να σκεφθείς τέτοια μικροπράγματα;

ΕΥΦΟΡΙΑ
—Ένας χωρικός απ' το Μπριντβό έπαινει τον τόπο του.
—Αν φυτέψετε, λέει, ένα κου-κούτσι από χωμα, ο' έξη μήνες έχετε ένα δέντρο!

Ο Μάριος όμως σηκώνει τούς ώμους του:
—Στο δικό μου τόπο, λέει, πε-τάμε στον άέρα ένα κουκούτσι πορτοκαλλού και έσείς τι πέ-τε!

—Όχι, Μάριε.
—Ένα πορτοκάλλι! άπαντα ό-σον...

Ένα άκόμα αβυσμμένο όνειρο.

Άλλοι όμως με το πέρα-σμα του καιρού μεγαλώνει και η άγάπη του Αίσακου και η καρδιά του έχει πιά μεταβληθεί σε έρω-τικό όωμό. Γυρίζει μέσα στο πα-λάτι και παραμυλίζει απ' τον έρω-τικό του πόνο:

—Άς άκούσω να μου πη-τού-λαχιστον μια λέξη γλυκεία. Άς ίδω να κυλήσει ένα και μόνο δα-κρυ άγάπης απ' τα μάτια της τα-ουράνια. Τότε, ώ, Όλύμπιε Δία, τά στήθη μου, σού τα προσφέρω άφοβα και μπορείς να τά χτυπή-σης με τον κεραυνό σου.

—Ω, Έσπερίς, σπλαχνίσου με, γιατί όμως με μ' ένα σου λόγο, με μια ματιά σου, μ' ένα σου γνε-ψιμο. Μη δειχνεσαι τόσο άπονη. Άν μου στερής το χαμόγελό και την άγάπη, τρέξε τουλάχιστον να με γλυτώσεις απ' το θάνατο, τώ-ρα που τ' άποφάσισα πιά να ρί-χτώ μέσα στα άφρισμένα και ά-γνια κύματα η να συντριβώ στο-ού βράχους της Τροίας.

—Πές μου, ά ακατάδεχτη παρ-θένα, τί ζητάει η καρδιά σου και το έλέημά σου; Πές μου το και θά τήσωφ κάθε δυνατό έμψυ-διο, θά περάσω κάθε κίνδυνο και θά σου φέρω ό,τι μου γυρένης...

Η Έσπερίς όμως ήταν άκαμ-πη και τά λόγια του Αίσακου της φανόντουσαν ψεύτικα. Δεν μπορούσε να μαντέψει τά βάσανα που δοκίμαζε ο άτυχος νέος για χάρη της, γιατί ποτέ δεν είχε το-νέσει η καρδιά της και ποτέ ή συγκίνησι δεν ζωγραφίστηκε στο άπαλο πρόσωπό της. Δεν την έν-νοιαζε άν ο νέος πέθαινε για χάρη της.

Οι θεοί όμως δεν μπορούσαν ν' άφήσουν άτιμάρητη την Έ-σπερίδα. Και μία μέρα καθώς έτρεχε στους άγρούς ταμτηθήκε από ένα φίδι κι' έπεσε σκούζο-ντας πάνω στα χορτάκια. Το δάκ-ρυμα ήταν φαριμακρό και η αύγη της έπομένης ημέρας φίλησε νε-κρή την κόρη του Κεθρήνος, την ωραιότερη παρθένια της Τροίας.

Το δυστυχισμένο βασιλόπουλο άποφάσισε τότε ν' άποχαρηστήτη τη ζωή και ν' ακολουθήσει στον τάφο αυτήν που ποτέ δεν έκλαψε και δεν πόνεσε για χάρη του...

Ένα πρωί, λοιπόν, ανέβηκε στους βράχους της Τροίας και φώναξε:
—Έσπερίς! Μη φεύγεις άκόμα, γιατί ο Αίσακος δεν μπορεί να ζήσει μακριά σου. Άφού δεν ά-γαπήθηκε από σένα στη γή, έρ-χομαι να ζήσω μαζί σου στον άλ-λο κόσμο. Ποθώ να βαφτά πλάι σου, άφού έδωσα κάθε έλπίδα μου μαζί με το άσπρο της άγά-πης μου. Ω, Έσπερίς, σκληρή Έσπερίς, δέξου νεκρό τον Αίσακο άφού ζωντανό ποτέ δεν τον άγά-πησες...

Και ο άπελπισμένος νέος έπε-σε κάτω στην βαθεία τάφο και πνίγηκε.

ΠΙΕΡ ΛΟΥΙΣ

Γιά να γελάτε

Ο τυφλός

Ένα ζητιανάκι πλησιάζει ένα διαδότη με το δισκάκι προτεταμέ-νο και του λέει:
—Ελπίστε, κύριε, το φτώχ-μου πατέρα πονεε στραβός!
—Και ποτέ είνε ο πατέρας σου; ρωτάει ο διαδότης.
—Νάτον εκεί, κυτάξτε τίς ει-κόνες του έργου που θά προβάλλ-το θράδυ ο κινηματογράφος...

Θά συνηθίσω

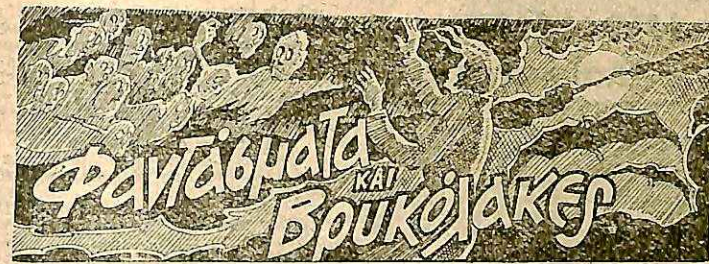
Μιά κυρία πηγαίνει στη χαρτο-ρίχτρα να μάθει την τύχη της. Η χαρτορίχτρα, άφού συνεβουλευθή την τριπούλα, της λέει:
—Σά τριανταπέντε σου χρόνια θάσαι δυστυχισμένη με τον άντρα σου.

—Κι' έπειτα;
—Ετετα... θά συνηθίσω!

Πολύ λογικό

Ο δ α κ α λ ο ς.—Άν από ένα όλόκληρο άριθμό άφαιρέσω τό-σην τέταρτο τέσσερις φορές, τί θά μείνει;

Ο δ α κ α λ ο ς.—Δεν με καταλάβατε παιδιά μου! Να σας πω το άπλοώτερο. Άν κόμω ένα πορτοκαλί σε τέσσερα κομμάτια, τί συμβαίνει; Ο νέος εκεί-νος είχε δολοφονηθεί σφαλάς, προ πολλών έτών και είχε ταφή...

Οι Ψυχές τών δολοφονημένων

Υπάρχουν φαντάσματα που γυ-κρυφά στον κήπο του σπιτιού. Και ρίζουν στα γνόμια τους μέρη, σαν να τά τραβάει ο' αυτά κά-ποια νοσταλγία, χωρίς να χύνουν κα-κές προθέσεις, χωρίς να κάνουν κακό σε κανένα και φαντάσματα που ξαναγυρίζουν στον κόσμο αυ-τό με τον πόθο της έκδικησας.

Έχει δημοσιευθεί στα ξένα τε-ριδικά άπειρία περιπτώσεων φαν-τασμάτων που άπεκάλυψαν το δολο-φόνό τους κι' έδειξαν με μένος που ήταν έντοφιασμένο το πτώμα τους.

Άκόμα και στην άρχαιότητα συνέβαιναν παρόμοια παράδοξα περιστατικά τά οποία μπορεί να θισθώση κανείς σε διάφορους άρ-χαίους συγγραφείς.

Ε' άναφέρουμε ένα απ' όλα το πλέον χαρακτηριστικό.

Στην Άθήνα, κατά την άρχαι-ότητα, όρισκόταν κοντά στον Κε-ραμεικό, ένα σπίτι στοιχειωμένο, το οποίο κανείς δεν δέχτοταν να κατοικήσει.

Το σπίτι έμεινε έρημο και κα-τάλειστο κι' άμως έλεγαν οι γει-τονες, κάθε νύχτα κρότος άκουσι-δων άκουόταν μέσα στα έρημα δωμάτια του, θρηνητισμοί, θόρυ-βοι, παράξενοι και στεναγμοί.

Μερικοί φιλόσοφοι είχαν άπαι-κού το έθιο φάντασμα να τριγυ-νέει από κάποια σε κάποια δι-πλωμένο στο σάβανο του.

Το παράδοξο αυτό γεγονός το είπαμε όταν πλινε κάποτε στην Ά-θήνα κι' ο φιλόσοφος Άναξίμαν-δρος, ο οποίος, σαν φιλόσοφος πο-λύ ήταν βεβιασμένος κανένα φόβο για τά φαντάσματα. Άντι-θέτως, ζήτησε να μείνη μία νύχτα μέσα στο στοιχειωμένο σπίτι κι' ο ίδιος κτήνη του σπιτιού του το έπέτασε εύχαριςτος.

Μόλις νύχτωσε ο Άναξίμαν-δρος κλεισθηκε στο σπίτι, άναψε το λυχναρί του κι' άρχισε να γράφει.

Πλησιάζαν τά μεσάνυχτα όταν άκούσε από πλάγιον δωμάτιο πα-ράξενους κρότους και βουνηπά και σε λίγο μία πόρτα άνοίξε κι' άντηγχαναν βήματα, σαν κάποιος να είχε μπει στην κάμαρη που έρι-σκόταν.

Άτάραχος ο φιλόσοφος γύρισε και κυτάξτε πίσω του.

Άντίκρουσε τότε ένα γέροντα άσπρονάληλ να στέκει αντίκρυ του. Φορούσε λευκό γιτώνια κι' ή μακριά λευκή γενειάδα του έτε-φε ως το στήθος του.

Ο φιλόσοφος—δεν τά έχασα... Σηκώθηκε έπάνω και ρώτησε το φάντασμα:

—Τί ζητείς;
Το φάντασμα τότε έκαμε μία χειρονομία σαν να του έλεγε:
«Άκολουθήσε με!»

—Ερχομαι, είπε ο φιλόσοφος. Και παίρνοντας το λυχναρί του άκολούθησε το φάντασμα.

Πέρασαν στο διάδρομο έφτα-σαν στο πίσω μέρος του σπιτιού και έβηκαν στον κήπο.

Το φάντασμα άδίκησε τον φι-λόσοφο σε μία άπομνηρη γωνία κάτω από μερικές γέρικες έλιες και του έδειξε το έδαφος σαν να του έλεγε:

«Εδώ».

ΟΙ ΠΛΩΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΔΥΟ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΑΣ ΑΕΣΠΙΝΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΜΗΤΑ ΝΤΕ ΓΚΙΜΠΕΡ

Ω, Θεέ μου! Γιατί λοιπόν να είνε συγκεντρωμένα έπάνω σας όλα όσα μπορούν να συγκινήσουν και να θέλουν την καρδιά μιάς γυ-ναίκας; Και πρό πάντων γιατί να μου προσφέρτε ένα άγαθό το οποίο δεν μου άξίζει τίς; Ά, όχι, όχι, δεν θέλω την φιλική σας, θά με άναστατώσει όλόκληρη, θά συντριβή τα νεύρα μου κι' έγώ έχω ανάγκη ν' άναπαυθώ, να ξεχάσω, τουλάχιστον για λίγο καιρό!

Κι' όμως άλλοιόμω! Αισθάνομαι ότι είμαι έτοιμη και να πεθά-νω άκόμα για σας, σήμερα, Αισθάνομαι πώς δεν υπάρχει τίποτα στον κόσμο που να μην είμαι πρόθυμη να το θυσιάσω για σας.

Άντίο. Θά σας δω άφρο κι' ίσως ντραπώ γι' αυτά που σας έ-γραφα σήμερα και που δεν τολμά να τά ξαναδιαβάσω.

Ιουλία

Στον κόσμο όλόκληρο για σας μόνο αισθάνομαι συμπάθεια και ένδιαφέρον. Τίποτα άλλο εκτός από σας δεν υπάρχει για μένα! Την σκέψι μου, την ψυχή μου, μόνο έσείς θά τις γεμίζετε στο έξης έσείς και η άγάπη σας, που με κάνει να άποφάσω. Είμαι στιγμές που παρασώζω οι δυνάμεις μου, είνε στιγμές που σταματάει η καρ-διά μου. Συλλογίζομαι ότι μία μέρα ίσως προφύγετε κάποια λέξη πιο πικρή από τον θάνατο, που θά με παγώσει όλόκληρη... Είθε ή στιγμή αυτή άν ποτέ έρρη, να είνε η στερνή μου!

Έχω δυό μέρες να σας δω. Είνε πολύ, πάρα πολύ για τί φτώχη μου καρδιά. Θά ήθελα να σας έχω διαρκώς κοντά μου και ν' ά-κουα άδιάκοπα τη γλυκεία σας φωνή. Έλάτε, έλάτε, μη με κά-νετε να λυώνω από τον καύμό μου. Σας άγαπώ!...

Ιουλία

ΤΟ ΦΙΛΙ — κι' ή νοστιμάδα του —

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΓΛΩΣΣΑ, ΙΣΤΟΡΙΟΛΑΕΣ

Γράψαμε στο προηγούμενο τεύ-χος πολλά και ένδιαφέροντα για το φίλι.

Σήμερα σας χαρίζουμε μερικά άκόμη χαρακτηριστικά γνωμικά και άνεκδοτα προς συμπλήρωσι του θέματος.

Στη Γιουτλάνδη της Δανίας οι γυναίκες λένε για το φίλι:
«Το φίλι πρέπει όχι μόνον να γαργαλά αλλά να έχη και χυ-μό».

«Ένα λαϊκό γαλλικό τραγούδι άναφέρει ότι κάποτε... πασάλε-ψε τά χείλη του με δούτορο για να έχουν καλύτερη γεύσι όταν θά φιλούσε».

Ο Σωκράτης σε μία έμμλια που με τον Ξενοφώντα λέγει, ότι ή καλλονή και τά φιλήματα είνε περισσότερο επικίνδυνα από τά φείδια και τίς έχιδνες, οι ποτες μιάς δηλητηριάσουν από κοντά, έ-νώ οι γυναίκες, όσο μακριά κι' άν είνε, μιάς «τρελλάνουν».

Οι Ιταλοί δεν δίνουν και με-γάλη σημασία στο φίλι.
Λένε σχετικώς:
«Φιλιμένο στόμα πάλι το ίδιο μένει».

Οι Γιουτλανδοί έπίσης λένε:
«Τά φίλια είνε σαν τη σκόνη. Όποιος δεν τά θέλη άς σκουπί-ζέται».

Ένα γαλλικό άνεκδοτο άναφέ-ρει ότι ένας φοιτητής φίλος κά-ποτε μία νέα. Αυτή θυμόσε και τον έπαισε άποψη.

Μία ψυχή μου, της άπάντη-σε άλλά, άν δεν πού άρεσε το φίλι, δός μου το πίσω!

Κι' ένας Δανός, νέος κάποτε θέλησε να δώσει πίσω τον άρρα-βώνα στη μηνητή του.

—Πρέπει να μου δώσης πίσω τις έπιστολές μου.
—Ναι, του άπάντησε εκείνη. Νά μου δώσης όμως και σύ τίώω τά φίλια που σου έδωσα.

Της τάδωσε και συμπυλωθή-καν.

Αυτό άποδεικνύει ότι τά φίλια δύσκολα χάνονται.

Είνε συνεπώς σωστή ή Ιταλική παροιμία που λέει:
«Δοσμένο φίλι ποτέ δεν χάνε-ται».

Και ή Σουηδική:
«Φίλι δοσμένο, συμβόλαιο ύπο-γραμμένο».

Έχουν όμως και οι Ρώσοι τις δικές τους παροιμίες για τά φίλια και λένε:
«Φίλι στο στόμα σφραγίδα στη καρδιά».

Οι Φλαμανδοί λένε πάλι:
«Φίλι σου έδωκε, τη ψυχή σου ρούφηξε».

Και οι Γερμανοί πιστεύουν ότι τά φίλια στερεώνουν την άγάπη.
«Φίλι πάνω στο φίλι, καρδιά πάνω στο καρδί».

Και οι Σουηδοί:
«Φίλι γυμνό φίλι χρυσό, φίλι έσπαστο, καρδιά καυτή».

Αυτά περί του φιλήματος. Τελειώνουμε λοιπόν εδώ, και σας... άσπαζόμθα!

Λοϊκές παροιμίες

Η μάρα δίνει πολλές φο-ρές καρδιάς σε ανθρώπους που τους έχουν πέσει τά δόντια.

(Ισπανική)

Οι λύτες κόβουν γόνυα κι' οι λογισμοί γερονόνη.

(Ελληνική)

Το καλό κρασί και ή όμορ-φη γυναίκα είνε δυό ευχάριστα δηλητήρια.

(Τουρκική)

Γυναίκα του τυφλού για ποιά στολίσσας;

(Ισπανική)

Το σκυλί σου, το σπαθί σου και τί γυναίκα σου ποτέ να μη τά δανείζης.

(Σουηδική)

Όποιος άναλαμάνει πολλά μαζί να έκτελεση δεν τελειώνει τίποτα.

(Αραβική)

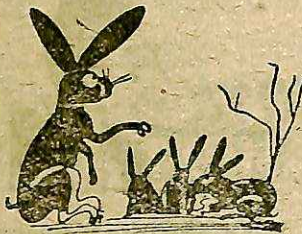
Αν ο κουτός δεν πηγαίνε στο παζάρι, τά χαλασμένα πράγ-ματα δεν θά πουλόντουσαν.

(Ανδαλουσιανή)

Όταν ή συμφορά κοιμάται, δεν πρέπει κανείς να πάη να την ξυπνήσει.

(Πορτογαλλική)

Η τιμή μπορεί ν' άπομείνη ή να φάγη το άσπαστο και άν είνε πλούσιο από φτώχεια.

'Η δεσποινίς... ΣΙΦΟΥΝΑΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ζάκ Μερράκ 30 ετών.
Ουγκέτ 21 έτους.
Ο θεός Ζεράρ 64 ετών.
Ένας σιδηροδρομικός.
Η σκηνη δ' ένα θαγόνη πρώτης θέσεως.
(Ο Ζάκ Μερράκ είναι πολύ στενοχωρημένος. Δεν μπορεί να βρή μεσα στο Έξπρες της Κυριακής Α' κτής μια θέσι για να ταξιδεύη κάπως άνετα. Όλα τα βαγόνια είναι γεμάτα μέχρις ασφυξίας. Σε μια στιγμή ο Ζάκ ανακαλύπτει ένα βαγόνι τελείως άδειο. Μόλις όμως άνοιγει τη πόρτα ορθώνεται μπροστά του μια δεσποινίς).
Ο υ γ κ ε τ.—Είστε πλήρης, κύριε!
Ζ α κ.—Συγγνώμη δεσποινίς, αλλά έλθετε ότι μονάχα μια θέσι είναι πιασμένη.
Ο υ γ κ ε τ.—(δείχνοντας του τα δικά του) πού είναι γεμάτα βαλίσσες, μικρές και μεγάλες).—Δε βλέπετε λοιπόν; Όλες οι θέσεις είναι πιασμένες!
Ο Ζάκ σαν πολυταξιδευμένος δημοσιογράφος ξέρεει από τέτοια. Μπαίνει λοιπόν στο διαμερίσμα άδιαφορώντας για τα νεύρα της δεσποινίς και προσπαθεί να βρή μια θέσι για τη βαλίτσα του).
Ο υ γ κ ε τ.—(έξω φρενών).—Θείε!
Θ ε ι ο ς.—(ένας μικρόσωμος γεροντάκος, ζωαρισμένος σε μια γωνία, κάτω από μια κουβέρτα, σηκώνεται).—Τι συμβαίνει Ουγκέτ;
Ο υ γ κ ε τ.—(χειρονομώντας).—Ο κύριος αυτός μπηκε μέσα διά της βίας, μ' έσπρωξε κι' έννοει

τώρα να θυούμε έμεις για να κτήση αυτός. Σε παρακαλώ να του τραβήξετε τ' αυτιά!
(Ο γεροντάκος κιντάζει το ά-θλητικό παράσημο του Ζάκ Μερράκ και βγάζει έναν άναστενγμένο που λείει πολλά).
Ο υ γ κ ε τ.—(έκνευρισμένη).—Περμένω!
Θ ε ι ο ς.—Τι περιμένεις;... Έλα, μικρή μου, δέν είναι άνασ-τη να κνευρίζεται. Δέν μπορούμε να τα θέλουμε όλα δικά μας. (Στερώνει τα γυαλιά του στη μύτη του και άπευθύνεται στον Ζάκ Μερράκ). Τι λέτε, κύριε, δέν θα μπορούσαμε να διευθετήσουμε φιλικά τη διαφορά μας;
(Κάνεις όμως δέν προσέχει το θείο. Ο μόν Ζάκ προσπαθεί να δολώμη τη βαλίτσα και η δε Ουγκέτ κάνει ό,τι μπορεί για να τον έμπόδιση. Έξάφνα, σ' ένα ά-πότομο τράνταγμα του συρμού, η νέα έρσικεται στην άγκαλιά του δημοσιογράφου. Κι' εκείνος, χωρίς να ξέρη πώς την φιλάει! Πύρ και μαγιά τότε η Ουγκέτ φεύγει εις άνασκήση του έλεγχο της άμειστοσύνης).
Ζ α κ.—(χωρίς κανένα ίχνος ά-νησυχίας, καθεται κοντά στο γέρο θείο και βγάζοντας τα τσιγάρα του άπλώνει το πακέτο προς το μέρος του).—Η άνεψιά σας είναι πολύ δυνατή προσωπικότης!
Θ ε ι ο ς.—Μη μου μιλάτε! Αυτό το κορίτσι μου δημιουργεί διαρκώς ιστορίες. Όσο είναι κοντά της δέν μπορώ να βρώ ούτε μια στιγμή ησυχία.
Ζ α κ.—Αλήθεια, έπιτρέψατε μου να παρουσιάσω: Ζάκ Μερράκ δημοσιογράφος.
Θ ε ι ο ς.—Χαίρω πολύ. Κι' εγώ είμαι ο Ζεράρ Ντυλάτ, συ-ταξιοχός τιμηταρχής, του δι-πουργείου Έργασίας... Έχω δι-αλέσει πολλά άρθρα σας. Σας ζηλεύω κύριε Μερράκ. Η ζωή σας είναι μία διαρκής περιπέτεια.
Ζ α κ.—(απομνημόνευσε πονηρά).—Έχετε δίκιο. Όλο και περιπέ-τες!...
Θ ε ι ο ς.—(καταλαβαίνοντας τον ύπαινωμό).—Όσο για τη τρεβή, περισσότερα με το διαβο-λοκορτίστο αυτό. Δέν είναι γυναι-κά, είνε σί φ ο υ α ς.Θέλετε να σας πω την αλήθεια; Ταξιδεύω διαρκώς μαζί της για να της βρώ ένα σύζυγο και να τ' η ξεφορ-τωθώ.
Ο υ γ κ ε τ.—(έπιστρέφει άκο-λουθούμενη από τον έλεγχο).—Αυτός είναι κύριε, ο άνθρωπος που μ' έσπρωξε, με φίλησε διά της θίας με... Σας παρακαλώ να τον

πετάξετε έξω και να τον μηνύ-σετε.
Σ ι δ η ρ ο δ ρ ο μ ι κ ό ς.—(βείλα και διατακτικά).—Φίλη-σατε πράγματι τη δεσποινίδα κύ-ριε;
Ζ α κ.—Και βέβαια τη φίλη-σα, αφού είνε η άραβωνιαστική μου! (Και προτού η Ουγκέτ συν-έλθη, την άρπάζει στην άγκαλιά του και την ένασφιλά. Κανένας κατόπιν το μάτι στον συνταξιοχό τιμηταρχή). Δέν είναι έτσι, θείε;
Θ ε ι ο ς.—(με άμχανία).—Και βέβαια έτσι είναι!
Σ ι δ η ρ ο δ ρ ο μ ι κ ό ς.—Κατάλαβα. Έρωτικό καυγάδα-κι. Χαίρετε!
Ο υ γ κ ε τ.—(με φωνή ηθρίου).—Θα μού εξηγήσετε τι σημαίνει αυτή η κωμωδία;
Ζ α κ.—(υποκλινόμενος).—Δέν πρόκειται περί κωμωδίας δεσπο-ινίς. Τούναντιον, πρόκειται περί υ-περευχέτης πραγματικότητας. Την στιγμή που μού πετάξατε τη βα-λίτσα μου κατακέφαλα, δέν ξέρω κι' εγώ πώς μού φάνηκε ότι έγι-ναν σκιάδες σας. Κεραυνόβολος έ-ρως...
Ο υ γ κ ε τ.—Θα πάψετε τις ειρωνείες; (προς τόν θείο της).—Θείε, πετάξατε αυτόν τον άνδρα-πο άπ' το παράθυρο.
Θ ε ι ο ς.—Δέν μπορώ, παιδί μου να έκτελέσω την έπιθυμία σου αυτή!
Ο υ γ κ ε τ.—Τότε φεύγω έ-γώ! Πηγαίνω να διανυκτερεύω στον εξώστη!
Ζ α κ.—(συγκρατώντας την).—Ακούσε με, Ουγκέτ. Θα σου ά-μακ μονάχα δημοσιογράφος αλλά και υπάλληλος της κινηματογρα-φικής έταιρίας «Άρς-Φίλμ» και ταξιδεύω για λογαριασμό της, μό-λις δέν άνακαλύψω κανένα και-νούργιο ταλέντο της το άγκαζά-ρω χωρίς άργοπορία. Έτσι, μό-λις σε είδα...
Ο υ γ κ ε τ.—Βρήκες ότι έχω φωτισμένα;
Ζ α κ.—Ναι... Είσαι ακριβώς ό,τι ζητούσα τρεις μήνες τώρα. Την κωμωδία που παίξη στρίγγλα που έγινε άρνάκι... (Ο Ζάκ δεν προβάλλει να συ-νεχίση. Μ' ένα ήχηρο χαστούκι η δεσποινίς σ ι φ ο υ α ς τον κά-νει να δει τον ούρανό σφοντύλι! Έγερτα άρπάζοντας το κεφάλι του μέσα στα χέρια της, τον γε-μίζει φιλικά).
Θ ε ι ο ς.—(άναστενγνώντας έ-α-θεία).—Έπι τέλους!
ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ Σ

όπως παραδέχεται ο κλιματολό-γος κ. Έμμ. Μανδάλκις, ο νο-τίος έπειδή προέρχεται συνήθως από την θάλασσα και παρασέρ-νει δροσισμούς που αψάνουν την υ-γρασία της άτμοσφαιρας, πρκα-λεί μιά άκατανίκητη δυσθυμία...
Ο πνιγνός ύγρος θερμός νο-τίος μας κάνει ήδιστοφύς, μας χτυπά στα νεύρα, μας κάνει να τα βλέπουμε όλα μαύρα. Συχνά δέ μας οδηγεί και σε πράξεις πα-ραλόγους, γιατί τα νεύρα μας έρί-σκονται σε μεγάλο έρεθισμό.
Η ΥΓΡΑΣΙΑ
ΜΑΣ ΑΦΑΙΡΕΙ ΤΟΝ ΥΠΝΟ
«Άλλά και η ύγρασία παίζει τον ρόλο της στην ύγεια μας. Έ-πηρεάζει την φυσική και χημική ρυθμίση της θερμοκρασίας του όρ-γανισμού μας και μας εκθέτει σε πολλούς κινδύνους.
«Έτσι, στις μεγάλες ύγρασιες, σε ημέρες χαμηλής θερμοκρασίας, άφρασταίνε από κρυολογήματα ο περισσότερος κόσμος. Γιατί έγυαίνει έξω άνυπόπτος. Βλέπον-τας μάλαστα να φουά ένας ζεστός άέρας, ξεθερμαίνει δέν προφίλα-γεται και άρπάζει την πούτνα...
«Η ύγρασία άκόμη είνε ένας μεγάλος εχθρός της ησυχίας της νύκτας, γιατί κρατά σε διέγρ-σι τα νεύρα μας και μας άφαιρεί τον ύπνο!
ΟΙ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ ΠΟΥ «ΚΟΙ-ΜΟΥΝΤΑΙ» ΚΑΙ ΑΦΥΠΝΙΖΟΝΤΑΙ
Κάτι άλλο εκπληκτικό είνε η διαπιστώσις που έκαμαν τελευ-ταίως οι ύγειολόγοι μας ότι ά-ρισμένες άρρώστειες εμφανίζονται μόνον όταν συμβούν άρσιμένες άτμοσφαιρικές διαταραχές.
Πράγματι, ύπαρχει πλθθος νο-σημάτων που εκδηλώνονται σε ώ-ρισμένες περιόδους, άναλόγως της καιρικής καταστάσεως. Έτσι, οι όξείες λαρυγγικές στενωσίσεις το Έλκος του στομάχου, η νευρίτις, η σπασμοφιλία των βρεφών, το βρογχικό άσθμα ώριμωμένων πο-νο, κεφαλικά, παροξυσμοί έλονοσίας, αλφινδίο θάνατοι όξείας άμυγ-αλτίδας, διφθερίτις, διστερκία, κί-λεις εμφανίζονται σε ώρισμένες έπο-χές του έτους και μάλιστα σε ώρι-μες πειρίοδους. Πώς εξηγείται το φαινόμενο αυτό; Η έπιστημη πα-ραδέχεται ότι η άτμοσφαιρική κατάσταση δέν άποτελεί βέβαια την αίτια των ασθενειών αυτών. Η αίτια ύπαρχει. Και η άρρώ-στεια εκδηλούται διευκολυνόμενη από την καιρική κατάσταση.
«Έτσι εξηγείται γιατί πάντα με άκρίβεια, κάθε χρόνο π ρ ω τ α εκδηλώνονται τα κρούσματα της διφθερίτιδας κατόπιν πάντοτε της διστερκίας, έτσι εξηγείται και γι-ατί όσοι πάσχουν από ζευματί-σμου, 30—50 ώρες προτού άλ-λάξη ο καιρός, αρχίζουν να νοι-ώθουν δυνατούς πόνους κλπ.
Ο ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΕΡΑΣ
ΦΕΡΝΕΙ... ΚΑΚΟΚΕΟΙΑ
Τέλος, ένα από τα περιεργό-τερα φαινόμενα της έπιδημιώσε-ως του καιρού στην ύγεια μας είνε το κρύο, το οποίο δέν δυνατό ά-καταίτητο, ό οποίος κάνει να άρρω-σταίνον οι άσθενείς άνθρωποι, σ-ταίνον και το ίδιο γένος. Την και το ίδιο γιατί δέν έχουν την άκατάλληλη να προσκομισθούν εύ-κολα στην εξωτερική θερμοκρα-σία λόγω της άναμίας των...
«Όταν μάλιστα ο άνεμος είνε όρηπτικός και ταχύς και η ζέση κρυστα χυμνή, τότε προκαλεί στους άδολοφάτους άνθρώπους μαζί με το αίσθημα του ψύχους και κακοκαρία, καταθλιπτική δι-άθεση και τούς στερεί κάθε προ-τοβουλίας...
Γι' αυτό πολλές φορές όταν φουά νοιώθουμε ότι ο άέρας μας «πρελλάνει» και δέν έρωμε τι να κάνουμε για ν' άπαλλαγούμε από την μαρτυρική ένοχλήσι του.
Ο ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΤΟ ΠΙΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΑΝΤΡΟ-ΓΥΝΟ
Τό πιό άγαπημένο άντρώγγο του κόσμου είνε το ζεύγος Ντά-νικφω στη Βουλγαρία. Ο σύζυ-γος έκλεισε π ά 15 χρόνια και η σύζυγος δέ και οι δύο τους κάθονται π ά 110.
Καθώς και την διάρκεια του έ-τος πρηνί το ότι φασούσε σιρό-κό, Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και σε μας με τον νοτιό. Πράγματι,

— Πολύ άργά... —

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΠΟΝΟΥ

—Θέέ μου! Μά, είνε δυνατόν... Είνε τόσο άπλοτευτο, τόσο φοβε-ρό!...
«Ανασταταμένους, ώχρως άπ' την άγωνία, με τα μάτια έξω από τις κόγχες, προχωρούσε σχεδόν τρικλιώνοντας στον δρόμο.
«Βιάζονταν να φτάση στο σπίτι. Έκείνης, της γυναίκας, που είχε να δει χρόνια τώρα την μορφή, εκείνη που είχε ξεχάσει τον ά-παλό ήχο της φωνής, το βελού-δινο χαδί του ματιού...
Ναι, ο Κώστας Α. δέν σκεφτό-ταν τίποτε άλλο αυτή τη στιγμή παρά να τρέξη, να την δει, να της μιλήση...
Δέν σκεπτόταν ούτε ότι είχαν περάσει όχτώ δόλοκληρα χρόνια ά-πό τ ο τ ε, ούτε ότι ίσως να μην καθόταν άκόμη η Λουκία στην έ-δια πολυκατοικία της όδου 'Α-χαρνών, όπου την είχε άφισει μό-νη πριν από όκτώ χρόνια, ούτε ό-τι ίσως να μην ήθελε αυτή να τον δεχτή πιά...
«Όκτώ χρόνια... Πόσο γρήγορα αλήθεια, περνά ο καιρός! Κι' ό-μως, ο Κώστας είχε την έντύπσι-πώς μόλις χθές είχαν χωρίσει με την Λουκία, για να τ' αραβήξη ο καθένας το δρόμο του στη ζωή...
Χτύπησε το κοδούνι της έξω-πόρτας σαν κάποιος που είχε ξε-χάσει τη κλειδί πάνω στο κοιο-μένο, όλος προ δάλλου θγαίνον-τας. Η γλυκύημ πόρτα άνοιξε ά-μέσως σχεδόν...
Τι βλέπετε, κύριε; τόν ρώτησε μια υπηρέτρια.
—Είνε άνάγκη να μιλήσω στη κυρία! της είδε διατακτικά.
Και σαν κύριος του σπιτιού αυτού, που τόσο καλά γνώριζε και την παραμικρή γωνία του, προχώρησε κατ' ευθείαν στο σα-λόνι.
Δέν περίμενε πολύ. Σε λίγο, παρουσιάστηκε εκείνη. Γλυκεία, χαριτωμένη, γοητευτική, όπως τό-τε... Στο κατάφωλη της πόρτας κοντοστάθηκε έκπληκτη... Το χα-μόγελο του άνδρου στά χείλη της έθουσε άπότομα, καθώς τον άντίκρυσε.
—Λουκία, είμαι εγώ... τραύλι-σε αυτός. Το ξέρω... Δέν με πε-ρίμενες...
—Όχι... ψιθύρισε εκείνη.
—Νόρα, γιατί είδα πρό όλι-γου στο δρόμο, βγαίνοντας από το γραφείο της Άννα...
—Ποιά Άννα;
—Δέν την θυμάσαι την Άννα; Την Άννα Παυλίδου, την συμπα-θήτρια και φίλη σου...
—Άννα Παυλίδου... Ά, ναι... Βέβαια. Λοιπόν;
Τόν κυττάσε τρομαγμένη, σαν χαμένη. Τι ήθελε στο σπίτι της ο άνθρωπος αυτός που κάποτε, βέ-βαια, ύπηρεζε σύζυγός της, μά-ποσ στο πέρασμα του χρόνου τόν είχε σχεδόν όλοτετα ξεχάσει;... Ποιά καιν' είδησι έρχόταν να της άναγγείλη;
Τού δείξετε ένα κάθισμα.
Έκείνος, έμεινε όρθιος.
—Λοιπόν, η Άννα, συνέχισε, έπέστρεψε πριν λίγες μέρες από την Άταλία... Εκείνη μ' άναγν-ρισε καθώς άναμωθήκαμε έξω από το γραφείο μου.
—Πώς άλλάξε! μούτε ύπε-ρα από τις τυπικές κουβέντες. Και η Λουκία; Τι γίνεται; Έχετε κα-νένα παιδί;
—Η Λουκία; Μά δέν έρεψε... της έξηγησα. Χωρίς καν έξη μή-νες μετά το γάμο μας... Την ήμερα που την έπιασα μπροστά στη θυρίδα του άπόστο—Ρεσάντο στο ταχυδρομείο... Μου έψέμα-σε πως ήθελε ν' άναγνώση γραμ-μάτισμα, μά εγώ την είχα ά-κούσει καλά να ρωτά τον υπά-λληλο μήπως είχε κανένα γράμμα-γι' αυτήν... Η τρομερή ύποψια μπήκε στη ψυχή μου άπ' τη στιγ-μή εκείνη. Την παρακολούθησα και την έπιασα πού έρανατη την έπομένη στο άπόστο Ρεσάντο και την μεθεπομένη... Και τέλος μιά μέρα την συνέλαβα να βγαίνει από το σπίτι του έραστο του... Α, μην παραευνεύσεις... Η Λουκία μου έθρηκε άμέσως με την γυναίκα μου πνιγιά της, μιά δικαιολογία. Μού άφιστασε πως στο σπίτι εκείνο έμεινε ο δ ι κ ο ς σ ο υ φίλος, Άννα. Πώς έσύ ήσουν η ένοχος... Και ότι αυτή δέν είχε πεί εκεί παρά για να μεταβίβαση στον φί-λο σου κάποια παραγγελία σου. Ήταν μιά φιλική έξυπνότης...

«Όπως σε έξυπνότητος πηγαίνον-τας και στο ταχυδρομείο για να παίρνη τα γράμματα που σου έ-στελνε ο φίλος σου και που άπε-ύθυνονταν μόν στην Λουκία αλλά είχαν διπλόη άκατέλληλη και πο-σόναν για σένα. Την άπελευθε-ρίθαι θά πηγαίνα να σε βρώ ά-μου τα διαμνηστές όλα...
«Μά, τότε ακριβώς Άννα, εί-χες φύγει για την Άταλία, χω-ρίς ν' άφίσης την διέουησή σου. Δέν ήσουν βέβαια, ήλιθος, να πιστέμω όλη αυτή την πλαστή ι-στορία. Και δέν την πιστέψα... Χώρια κι' έφυγα κι' εγώ για την Ερώπη...
«Λοιπόν, Λουκία, τα είπα όλα αυτά στην Άννα. Κι' όταν τε-λειώσα, εκείνη μου άποκρίθηκε με το φυσικό άνθος του κομπού: —Κι' όμως αυτή ήταν η αλή-θεια! Αλήθ...
—Μά βέβαια, αυτή ήταν... το-τε τότε η Λουκία μ' ένα άδύορτο χαμόγελο...
«Εκείνος έκανε δυό θέματα πιά-σαν να δέχτηκε ένα ισχυρό γνέσι. Σχεδόν τρικλιών. Είχε γνέσι κατακόλλιος. Άρσησε μιά κραυγή πόνου:
—Ωστε έτσι λοιπόν! Και έ-γώ... Έγώ που είχα πιστέμει το αντίθετο, που είχα πιστέμει στη-ν ένοχή σου τόσα χρόνια... Πού ύ-πέφερα φρικτά τόσον καιρό χωρίς λόγο, αφού σ' έκανα να σένα να πονέση τόσο... Θέέ μου, πώς μπόρεσα να πείξω την τόση άγά-πη που σου είχα και να πιστέμω σε κάτι άνυπαρκτο... Έγερτα ά-πό όχτώ δόλοκληρα χρόνια, μιά τυ-χαία συνάντησις στο δρόμο, μού δίνει την άπόδειξη της άδωότη-τός σου... Ω! Δέν μπορούσε να γίνη αυτό προτού τσακίσω την ζωή και τόν δό μου... Νά, Λου-κία, γιατί έτρεξα έδώ, κοντά σου... Εύχρηστος... Για να σου πώ...
«Εκείνη τόν διέκοψε ήρεμα:
—Για να μού πής;
—Απορούσε τόσο... Τι μπορού-σε να της πη ο άνδρας αυτός, που δέν άντιπροσώπευε πιά γι' αυτήν τίποτε...
«Εκείνος, συνέχισε με διατα-νμό:
—Νά σου πώ πως είμαι εύτυ-χιμένος που άπόδειχτηκε η άθω-ότητά σου... Πώς ο άντρας που σε λάτρευε άλλοτε — και που δέν είχε πάμει να σε λάτρευε — δέν πονά πιά για μιά άνυπαρκτή ύ-ποψία...
«Εκείνη τόν διέκοψε:
—Έρχεσαι, δηλαδή, να μού ζητήσεις συγγνώμη...
—Έρχομαι για κάτι καλύτερο και για τους δυό μας... Για να ένασκήσουμε την παλιά μας εύ-τυχία τώρα που δέν ύπαρχει πιά το έμψιδό...
«Εκείνη τόν διέκοψε ήρεμα:
—Είνε πολύ άργά, φίλε μου, πολύ άργά!...
—Δέν έπαθα ποτέ να σ' άγα-πώ, Λουκία...
—Σ' άσπικες όμως τόσο άδικος άπέναντί μου... Όταν ήμουν γυ-ναίκα σου σε άγαπούσε και πι-στευα ότι η ήρεμη άγάπη ήταν η εύτυχία. Σου ήμωνα τόσο πιστή κι' άφρασιμένη ώστε δέν έπρεπε να πληγώσης θανάσιμα την άγά-πη μου. Κι' αν δέν με ύπαπεύου-σουν άδικα, θά έμεινα έτσι κοντά σου σ' όλη μου τη ζωή. Μά, δέν συνέβη αυτό... Χωρίς καν να τε συνάντησα τον άνδρα που έ-μελλε να μού γνωρίση την πργ-ματική, την αλήθινή εύτυχία. Και έπειδή ήμουν έλεύθερη, τον άνα-τρεύτηκα.
—Βέβαια... Έχεις δίκιο. Τό-σο χρόνια τώρα... Αναστήσεις άλ-λο την εύτυχία και την ήρην... Έπρεπε να τάχα σκεφθώ...
«Απότομα, την ίδια στιγμή, η πόρτα άνοιξε κι' ένα σπουρόμα-λο παιδάκι με έζυτα χαριτωμέ-να μάτια ώρμησε στο δωμάτιο...
—Μπούλη, φρόνιμα! το μάλω-σε η μητέρα του. Σιγά! Μιλώ με τόν κύριο...
Και συνέχισε, γυρίζοντας σ' έ-κείνον:
—Μη φαντασθήε πως σου κρα-τώ κακία. Όχι. Πολύ συχνά με τόν άνδρα μου μιλούμε για σένα με συμπάθεια... Σ' έχω συγχωρή-σει... Ό,τι έγινε, έγινε... Τώρα πιστεύω νάσαι και σύ εύχρηστι-μένος. Έλαψε από άνάμεσα μας μία κακή παρεξηγήσις.
«Εκείνος είχε γίνει χλωμός σαν το κερί. Μία σκατοβήλη του θέ-λωνε το μυαλό. Δέν έβρισκε λό-για να μιλήση. Η γλώσσα του είχε δεθή. Έσκυψε το κεφάλι και ψιθύρισε:
—Ναι ναι... Έτσι είνε...
«Έγερτα, την άποχαίρισε κι' έφυγε βιαστικός, τρικλιώνοντας, έ-γώ μεσα την ψυχή του τρικμίες ο πόνος γιατί δέν είχε πιά το δι-κάμωμ ν' άναστή την μόνη γυ-ναίκα που τού άξίζει...
XANN.

Κάτι πού δά έπρεπε ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΠΟΙΑ Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΤΣΙΓΑΝΩΝ;

Οι πλάνητες, τους όποιους όνο-μάζουν Τσιγγάνους, Γύφτους, Ρο-μάνους ή Βοημούς, δέν έχουν καμιά σχέση και κανένα δεσμό με τους κατοίκους της Τσεχοσλο-βακίας, Βοημίας, Άνγκλου δλοι σε νομαδικές φυλές που είχαν στην άρχη έντελώς δική τους κα-ταγωγή και άγρωστα πη, τών όποιων καίς ήσαν οι 'Ινδίες. Τό παρούσατικό των Τσιγγάνων άλ-λως τε προδίδει την άσιστική τους καταγωγή.
Πρόκειται λοιπόν περί διακλα-δάσεων μιάς και μόνο φυλής, οι όποιες με τόν καιρό, σχηματίσαν τις διάφορες φυλές που ζούν ση-μερα σκορπισμένες σ' όλη την Εύρώπη και ιδιαίτέρως στη Γαλ-λία, στην Ισπανία, στην Ιταλία και στην Ούγγαρια.
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΙΝΙΚΟΥ ΤΕΙΧΟΥΣ
Μίκρους τριών περίπου χιλιά-δων χιλιόμετρων, το Μέγα Τει-χός, είνε ένα γιγαντιαίο έργο του κατεσκευάσαν οι Κινέζοι τρεις αιώνας προ Χριστού. Το τείχος ά-ποτελείται από δυό πελωρίους και ποικιλάτους τοίχους άνάμεσα εις τους όποιους ύπαρχει ένας πλα-τύς δρόμος, μέσα στον όποιο μπο-ρούν να κυκλοφορήσουν με κάθε άνεση κάθε λογής μεταφορικά με-σα και στρατός δόλοκληρος.
Κάθε τόσο ύπαρχουν στο τεί-χος μεγάλες πόλες τις όποιες ή-περασίζονταν πυργώ.
Τό Σινικό Τείχος αρχίζει άπ' το άνατολικό μέρος του κόλπου του Τσέλι, περνάει προς βορράν του Πεκίνου, διασχίζει τα όρη 'Ιν-χάν διευθετητά κατόπιν προς το δυτικό, διασχίζει δυό φορές τόν Κίτρινο ποταμό, περιφράσσει όλη την άπέναντη έρημο του Γκό-μπι και τελειώνει στα περικόρη του Σάν-Τσέου, προς βορράν του όροσειού του Θιβέτ.
Φρανγώς σχεδόν άδιεπαρκώς το Σινικό Τείχος άναγκάστηκε άλ-λοτε τις μογγολικές όρδες που πηγαίνα να λεηλατήσουν τις πλου-σιες πεδιάδες της Κίνας. Σήμε-ρα όμως δέν μπόρεσε ν' άναχαι-τίση τους 'Ιάπωνες...

'Η ύγεια μας εξαρτάται ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

«Αναλόγως του καιρού, είμθα ύγιεις ή άρρωστοι. — Τό πλίσισμα της βροχής και της καταιγίδας. — Ο υγρός μας κάνει παρόλουνος! — Η ύγρασία άφαιρεί τόν ύπνο! — Όπου άποδενύεται ότι ο καιρός άφαιρύνει άρρώστειες που δέν έχουν εκδηλώη άκόμη. — Γιατί άρ-ρωσταίνουμε άρισμένες έποχές κτλ.
Παίζει όρα γε τόσο σημαντικό ρόλο η άτμοσφαιρική κατάσταση στον όργανισμό μας, ώστε πολλές φορές να εξαρτάται η κα-λή διάθεσις μας από τόν καιρό που κάνει έξω;
— Μάλιστα, παραδέχεται η σύ-χρονη έπιστημη.
Η άτμοσφαιρα που μας περι-βάλλει έπιβά τόν ποσόν στην σωματική και ψυχική κατάστασι-μας, ώστε να εξαρτάμεθα από τα εκέφια του καιρού.
Τό πράγμα δέν είνε έκπληκτι-κό. Η φυσική που μας περιβάλ-λει, τα όρη, τα δάση, το φώς, ο πύβρον έπ' του όργανισμού μας σε τέτοιον βαθμό, ώστε να τροκα-λοματική κατάσταση στην φυσική, την αίσθησι και στα αίσθησιμα όργανά μας.
ΤΟ ΠΛΗΣΙΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ
Τά έλασθήκα άτομα της έπη-ρεάζει πολύ τή πλίσισμα της κα-ταιγίδας.
Λίγο προτού έστίαση μιά μπό-ρα, πολλοί άνθρωποι άρχίζουν να... ύποφέρουν. Νοιώθουν άτο-νία, άνεξηγήτη άνησυχία και συ-χνά έναν άόριστο τρόμο!

μορραγία των πνευμόνων, της μύ-της, τών ούλων κλπ.
Η εξήγησις τού φαινομένου αό-του είνε άπλοστατή. Όσο άνε-διώνουμε ψυλότερα, τόνον έλαττώ-νεται το δέγγυον του άραιωμένου άέρος και άσφυκτιούμε...
Ο ΣΙΡΟΚΟΣ ΦΕΡΝΕΙ ΤΗΝ... ΑΠΟΓΝΩΣΙ
Μεγάλη έπίδρασι στην ύγεια μας έξασκούν και οι διάφοροι ά-νεμοι.
Όταν πνέη ο γνωστός μας σι-ρόκος, ο όποιος μας έρωτα από τα παρόδια της Άφρικής και φουσά πάνω από την Ιταλία και την Ελλάδα, ο όργανισμός μας παθαίνει ένα είδος καταθλιψέως τυραννικής...
Ο τ. όρηπτης της είδικής νοσολογίας του Πανεπιστημίου Ά θηνών κ. Ε. Πεζόπουλος, παραδέ-χεται ότι ο πνιγνός αυτός άέρας φέρνει σε πολλούς άνθρώπους τέ-τοια ψυχική κατάσταση, ώστε πολ-λοι παθαίνουν μέχρι άπογνώσεως.
Γι' αυτό και στις χώρες που πνέει συχνά ο άνεμος αυτός, τού φορτώνουν οι κάτοικοι πολλές ά-πό τις άμωρτίες των και τα πα-ροκτώματα των.
— Σήμερα φουά σιρόκο! δι-καλιούχονται οι έργατες που δέν μπορούν να τελειώσουν γρήγορα μιά δουλειά.
Ακόμη δέ και στα δικαστήρια οι 'Ιταλοί δικηγόροι προβάλλου-ν πρηνί το ότι φασούσε σιρό-κό, την ήμερα που έγινε το κα-

κορδίες τους και να έχουν τό συναίσθημα ότι ζούν αυτοί οι έ-διοι τα έπεισόδια που εξέλλισον-ται έπ' της όδους.
Είνε γνωστό ποιά άπ' τις τρεις αυτές δυνατότητες προσάδρα να έφασιώσω στις ταινίες μου. Την τρίτη, η όποια άναποκρίνεται πε-ρισσότερο προς τα συναίσθημά-τα μου και άπευθύνεται προς τα ά-ληθή και ύψηλά αίσθησιμα της άνθρωπίνης καρδιάς. Κι' έχω την τύχη να συνεργάζομαι μ' έναν άνθρωπο που έχει τις ίδιες άντι-λήψεις με μένα: τόν συγγραφέα Γκεράρτ Μένσελ, τα βιβλία του όποιο είνε ακριβώς, ότι μού χρει-άζεται.
Ποιά είνε τώρα το μυστικό της έπιτυχίας στην κινηματογραφική έργασία; Είνε η φυσική άπόδο-σις μέχρι και τών μικρότερων λε-πτομερειών, η εύσυνελητη έργα-σία που δέν ύποχωρεί πρό μιάς δυσκολίας, προκειμένου να έπιτύ-χη μιά γνήσια άπόδοσις της εικό-νης, που να καθρεφτίζη την πργ-ματικότητα μέσα σε ποιητικό φον-το. Είνε έπίσης και ο σεβασμός της πνευματικής έργασίας που ζή-τούμε από κάθε ήθοιστό μεγάλο ή μικρό. Είνε τέλος η δύναμη συγκινησιμότητας που άφοσιώνεται άποκλειστικά στο μεγάλο και ώ-ροιο σκόπο: την τελειοποίησι του καλλιτεχνικού έργου...
Πού σπερδίζει η έπιτυχία της έργασίας στον κινηματογράφο; Στόν άνθρωπο και μόνο στον ά-νθρωπο! Όλα τ' άλλα... και ό-παρχουν πολλά, πάρα πολλά... άπ' την κατοχή της τεχνικής πε-ρίας μέχρι της ύπομνησις σε διά-φορες δυσκολες περιστασεις που εξαρτώνται άπ' τόν καιρό, άπ' την καθυστέρησι μιάς άμαρτολογίας, από άπροσδόκητα και άνυπολόγι-στα γεγονότα... είνε φυσικά έ-πισης σημαντικά, άλλ' όχι και ά-ποφασιστικά...
ΓΚΟΥΣΤΑΒ ΟΥΣΙΚΚΥ

Τό μυστικό της έπιτυχίας

«Άρθρο του Γερμανού σκη-νοθέτου Γκούσταβ Ουσίτσκι
«Ο Γκούσταβ Ουσίτσκι θεωρεί-ται ως ένας άπ' τους καλύτερους Γερμανούς σκηνοθέτας. Τό όνομα του συνδέεται με άριστοτεχνική-τες ταινίες που μπορούν να θεω-ρηθούν ως σταθμοί στην ιστορία της εξέλιξεως του γερμανικού φιλμ.
«Ο Ουσίτσκι ύπηρες ο πρ-αίτητος Γερμανός σκηνοθέτης που τι-τός Γερμανός για τήν ταπείν του άπρ-αμνήκη με τό τότε καθιερωθέν σφύγος γιά τό τότε καθιερωθέν Κρατικό βραβείο. Στις μετανένη-τες ταινίες του όπως την «Αλη-στέρτα», το «Όταν η σάρξ προ-σταθή» και την «Απαινότησις» ο Ουσίτσκι άπέδειξε ότι παραμένει πιστός στο μεγάλο δραματικό φιλμ. «Ηδη άρχισε να άγυρίζη» το φιλμ «Ομήρη άγάπη» με την Πάουλα Βάσσελ.
«Ζούμε, γράφει ο Ουσίτσκι, σε μιά έποχή ιστορικών γεγονότων, που έπιβάλλει στον καθένα μας μεγάλα καθήκοντα άπ' τα όποια δέν εξαιρούνται καθόλου οι όλη-μοιργοί καλλιτέχνες. Η τέχνη του φιλμ πρό πάντων, ως τό ζωντα-νότερο καλλιτεχνικό μέσον γιά νοσησι και έρμηνείαν των πργμα-τιών, άπαιτεί άπ' τους συνδεδει-γούς μ' αυτήν καλλιτέχνες, να την χρησιμοποιήσουν κατά τρόπον

ώστε να φέρη ζωντανή τη σφρα-γίδα του παρόντος. Γι' αυτό, το ουσιαστικότερο καθήκον του σκη-νοθέτου είνε να λαμβάνη σοβαρώς υπό όψη του κατά την έργασί-α του, την πραγματικότητα και να διαλέγη θέματα άνάξια της έ-πιτυχίας μας.
Μετρίωτες δέν χωρούν σε μιά μεγάλη έποχή. Δέν έπιτρέπουν άτέλειες και έπιποταλότητες. Ένα φιλμ που δέν προχωρεί ως τό έά-ρη από την έβδομοδιαία ταινία που επικαροτήσαν, η όποια έμ-σταθή» και την «Απαινότησις» ο Ουσίτσκι άπέδειξε ότι παραμένει πιστός στο μεγάλο δραματικό φιλμ. «Ηδη άρχισε να άγυρίζη» το φιλμ «Ομήρη άγάπη» με την Πάουλα Βάσσελ.
«Ζούμε, γράφει ο Ουσίτσκι, σε μιά έποχή ιστορικών γεγονότων, που έπιβάλλει στον καθένα μας μεγάλα καθήκοντα άπ' τα όποια δέν εξαιρούνται καθόλου οι όλη-μοιργοί καλλιτέχνες. Η τέχνη του φιλμ πρό πάντων, ως τό ζωντα-νότερο καλλιτεχνικό μέσον γιά νοσησι και έρμηνείαν των πργμα-τιών, άπαιτεί άπ' τους συνδεδει-γούς μ' αυτήν καλλιτέχνες, να την χρησιμοποιήσουν κατά τρόπον

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΜΑΓΕΙΡΟΣ

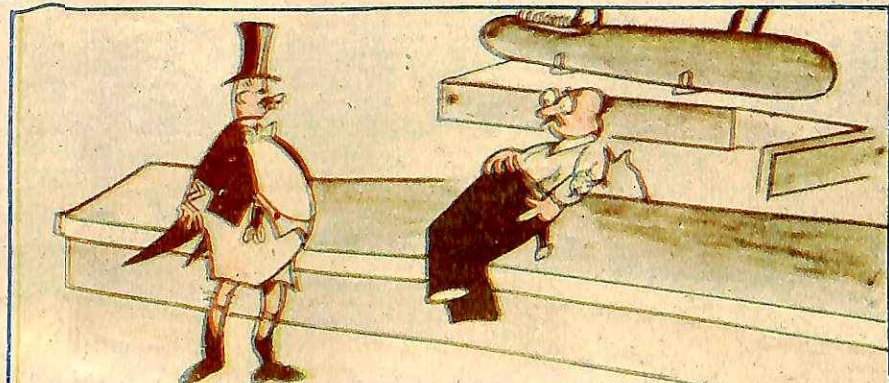
Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΣ - Τ'έχεις μέσα στην βαλίτσα;
Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ - Αυτό δεν μπορώ να
το ξέρω. Δεν τ'ήν άνοι-
ξα ακόμα.

- Η κόρη μου παντρεύτηκε. Ε-
πί τέλους εξασφάλισε το ψω-
μί της για όλη της τη ζωή.
- Πήρε μανένα πλούσιο;
- Όχι, πήρε ένα φουρνάρι.

Ο ΔΕΙΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ
- Δεσποινίς, μου επιτρέπετε να βγάλω το
βασιδάκι μου;

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΘΑΡΙΣΤΗΡΙΟΥ - Θα περιμένετε, ή προτιμάτε
να εας το στείλωμε σπίτι σας;

Σας έπανα λαμβάνω για τοιαυτή αυτή
την δουλειά. Δεν είναι εδώ ο αριθμός 84350

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ
Ερωτικό Ντούετο.